

“অতি চেনেহৰ মিঠা সন্তান মোৰ - তোমালোকৰ যাত্ৰা হৈছে আত্মিক, তুমি নিজৰ শৰীৰক কোনো কষ্ট দিব নালাগে, আহ-যাহ কৰোঁতে বুদ্ধিৰে পিতাক স্মৃতিত ৰাখা”

প্ৰশ্ন: কোন সকল সন্তানৰ চিৰস্থায়ী প্ৰসন্নতা থাকে? স্থায়ী প্ৰসন্নতা নথকাৰ কাৰণ কি হ’ব পাৰে?

উত্তৰ: যিসকলে পুৰণি দুখীয়া, পুৰণা শৰীৰৰ সৈতে থকা মোহ ত্যাগ কৰি পিতা আৰু আশীষৰ স্মৃতি কৰে তেওঁ সকলৰেই স্থায়ী প্ৰসন্নতা থাকে। যি সকলৰ স্মৰণ যাত্ৰাত মায়াৰ ধুমুহা আহে, অৱস্থা শীতল হৈ পৰে তেওঁলোকৰ প্ৰসন্নতা স্থায়ী হৈ নাথাকে। ২- যেতিয়ালৈকে ভৱিষ্য ৰাজ্যাধিকাৰ এই চকুত ধৰা নিদিয়ে, তেতিয়ালৈকে প্ৰসন্নতা যুগমীয়া হৈ থাকিব নোৱাৰে।

গীত : আমি সেই পথেৰে চলিব লাগিব ...

ওঁম শান্তি। এই পিতায় সন্তান সকলৰ প্ৰতি কয়, এই কথাষাৰ সহজেই অনুধাৱন কৰিব পাৰি। ইমান সন্তান, প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ বাদে আন কাৰোৱেই হ’ব নোৱাৰে। কৃষ্ণক কেতিয়াও প্ৰজাপিতা কোৱা নহয়। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা নামটোও গোৱা নহয় জানো, যি কাহানিবা আহি গৈছিল তেৱেঁই বৰ্তমান ইয়াত উপস্থিত। সেয়ে প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান ব্ৰহ্মাকুমাৰ কুমাৰী সকল বহুত আছে।

এওঁলোক হৈছে প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান। সেয়ে নিশ্চিতভাৱে প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰো কোনোবা এজন পিতা থাকিবই লাগিব নহয়নে। সন্তানসকলে জানে আমাৰ ক’কা হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱ। তেখেতে এতিয়া নতুন দুখীয়া ৰচনা কৰি আছে অৰ্থাৎ পুৰণি দুখীয়াক নতুন বনাই আছে। এই পুৰণি দুখীয়াত এই দেহটোও পুৰণা। নতুন দুখীয়াত সতোপ্ৰধান নতুন দেহ থাকে। সেইয়ানো কেনেকুৱা, চোৱা, এওঁলোক লক্ষ্মী-নাৰায়ণক। এইয়া হৈছে নতুন দুখীয়াৰ নতুন শৰীৰ।

এওঁলোকৰ মহিমা ভাৰতবাসীসকলে জানে। এওঁলোক হৈছে স্বৰ্গৰ নতুন দুখীয়াৰ, নতুন বিশ্বৰ গৰাকী। যি নতুন দুখীয়া আছিল সেয়া এতিয়া পুৰণি দুখীয়া হ’ল। ৮৪ জন্ম ল’ব লগীয়া হয় যে। ইয়াৰো সম্পূৰ্ণ হিচাব আছে। কোনে সম্পূৰ্ণকৈ ৮৪ জন্ম লয়? সকলোৱেতো নলয়? ৮৪ জন্ম কেৱল তেওঁলোকেহে লয় যি সকলৰ আৰম্ভণীৰ পৰা শেষলৈকে অভিনয় আছে। যি সকল আদিতে এই সৃষ্টিলৈ আছিল। প্ৰতিটো কথা চেনেহৰ সন্তানহঁতে ধাৰণ কৰিব লাগে। ইয়াত কোনো মানুহে মানুহক বুজায়, ইয়াততো নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাই মনুষ্য দেহত বহি বুজায়। কৃতিত্ব তেওঁৰেই। তেখেতে বুজুৱাহেঁতেন আমি একোকে নাজানিলোৱেই হেঁতেন। আমিতো একেবাৰেই নিকৃষ্ট বুদ্ধিৰ আছিলো। এতিয়া ৰচোতা আৰু ৰচনাৰ আদি মধ্য অন্তক জানিব পাৰিলো। কোননো কোন হয় (who is he) . . . এই নাটকখনত সকলোতকৈ মুখ্য ভাৱৰীয়া কোন-কোন হয়। এয়া হৈছে অবিনাশী বনাই থোৱা থকা নাটক। গোৱাও হয়- বনাই থোৱা আৰু বনোৱা ... গায়ন ভক্তি মাৰ্গত কৰে। কিন্তু এই কথাষাৰ এতিয়া ব্যাখ্যা কৰা হয় যে এই নাটকৰ খেলখন কেনেকৈ সৃষ্টি হৈছিল।

পিতাই বহি বুজায় চেনেহৰ সন্তানসকল তোমালোকে এইটোতো জানিলাই যে তোমালোকে যাত্ৰাৰ পথত ওলাইছা। মানুহে বহু কষ্ট কৰি যাত্ৰা কৰে। এতিয়াতো বহুত সহজ কৰি এৰোপ্লেন ট্ৰেইন ওলাইছে। আগতেতো মানুহে খোজ কাঢ়ি যাত্ৰা কৰিছিল। গৈ থাকোতে থাকোতে ধুমুহা আহিছিল। মানুহৰ অৱস্থা কাহিল হৈ গৈছিল। আকৌ কোনো কোনোজনে ঘুৰিও আহিছিল। সেইদৰে আধাকল্প, দ্বাপৰৰ পৰা স্থল যাত্ৰা চলে। ভক্তি মার্গত মানুহৰ যাত্ৰা কিহৰ কাৰণে কৰে? ভগৱানক বিচাৰিবলৈ। ভগৱান কৰবাত বহিতো থকা নাই। ভগৱানৰ জড় চিত্ৰ পূজা কৰা হয়। যিসকল হৈ গৈছে তেওঁলোকৰ জড় চিত্ৰ বনায়। চৈতন্য ৰূপততো ভগৱানক লগ পাব নোৱাৰে। শিৱলিঙ্গ আদি এই সকলোবোৰ হৈছে জড় চিত্ৰ। জড় চিত্ৰবোৰ চাবলৈ যাত্ৰা কৰে। এইয়া হৈছে ভক্তি মার্গৰ এক ৰীতি। জানে কিন্তু কাৰোৱেই জীৱনী নাজানে যে এওঁনো কোন, কেতিয়া আহিছিল? শিৱ জয়ন্তী পালন কৰা হয়, পিছে তেওঁকো নাজানে। আজিকালিতো এই উৎসৱটোকো উৰুৱাই দিছে কিয়নো এওঁৰ নাম ৰূপ আদি প্ৰায়ঃ লোপ হৈ গৈ আছে। এতিয়া তোমালোকে জানিব পাৰিছা যে উচ্চৰো উচ্চ হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ, সুখৰ সাগৰ। সাগৰৰ পৰা আমি এতিয়া জ্ঞান পাই আছো। সেই অসীমৰ পিতাই এতিয়া ব্যৱহাৰিক ভাৱে উপস্থিত আছে। শিৱবাবাই অমৰনাথ নহয় জানো। দেখোৱা হয় বৰফৰ লিঙ্গ হৈ যায়। মানুহক ঠগিবৰ কাৰণে অনেক মিছা কথা কোৱা হয়। সেয়ে সেই দৈহিক যাত্ৰাত আত্মকাল বহুত হয়। এয়া হৈছে আত্মিক যাত্ৰা, ইয়াত শৰীৰৰ কোনো জঞ্জাল নাই। তোমালোক সন্তান সকলে বুজিছা যে আমি অসীমৰ পিতাৰ সন্তান। ভক্তি মার্গত জন্ম-জন্মান্তৰে স্মৰণ কৰি আহিছা। এতিয়া স্মৃতি আহিছে। পিতাই কৈছে তোমালোকে ৬৩ জন্ম বিচাৰি-বিচাৰি অৱনমিত হৈ আহিছা। প্ৰথমে একেবাৰে তীক্ষ্ণ একান্ত ভক্তি কৰা। তৎসত্তেও দুনীয়াতো তমোপ্ৰধান হ'বই লাগিব। গছজোপা নিশ্চত ভাৱে বাঢ়ি গৈ থাকে। কোনো এজন মনুষ্যই মোৰ ওচৰ পাবহি নোৱাৰে। নাটকত সকলোৰে নিজৰ ভাও দিব লগীয়া থাকে। সতো ৰজা তমোলৈকে আহিবই লাগিব। প্ৰথম নম্বৰ জনৰে উদাহৰণ লোৱাচোন। এক নম্বৰ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আছিল সতোপ্ৰধান, এতিয়া তমোপ্ৰধান। যিজনতেই পূণৰাই শিৱবাবাই প্ৰবেশ কৰিছে কিয়নো এওঁৰেই আকৌ এক নম্বৰ হ'ব লাগিব। **প্লাসত** (plus) মাঁক ৰখা হয়। মাতৃ সকলক লিষ্ট দিব লাগে। পুৰুষ কেতিয়াও পত্নীৱতা নহয়। বন্দে মাতৰম বুলি কোৱা হয়। এই সময়ত তোমালোক পিতাৰ হৈছা। এতিয়া সেয়ে তোমালোক হৈ গৈছা ব্ৰহ্মাকুমাৰ কুমাৰী।

মাত-পিতা, বাপদাদা, সন্তান সকলো পৰিয়াল একেলগে বহি আছে। মাতা গুৰুৰ অবিহনে কেতিয়াও কাৰো উদ্ধাৰ নহয়। গুৰুতো অসংখ্য আছে। তথাপিও কলিয়ুগ ঘোৰ অন্ধকাৰময় হৈ গৈছে। কিমান গুৰু গোসাঁই আছে। ক'ত ক'ত হৰিদ্বাৰ আদিতো তেওঁলোকৰ মন্দিৰ তৈয়াৰ কৰা আছে। নহ'লেতো বাস্তৱত মন্দিৰ তাক কোৱা যায় য'ত দেৱতা থাকে। সন্ন্যাসী লোকৰ কেতিয়াও মন্দিৰ নাথাকে। মন্দিৰততো দেৱতা সকলেই থাকে কিয়নো তেওঁলোকৰ আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটাই পৱিত্ৰ হয়। এই মহাত্মা সকলৰ যদিও আত্মা পৱিত্ৰ হয় কিন্তু শৰীৰ পৱিত্ৰ হ'ব নোৱাৰে

কিয়নো তত্ত্ববোৰো তমোপ্ৰধান হয়। এতিয়া তোমালোক দেৱতা হৈ আছা। তৈয়াৰ কৰোতাজন হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা। এইটো হৈছে সতোপ্ৰধান সন্ত্যাস। সেইয়া হৈছে ৰজোপ্ৰধান সন্ত্যাস। এইয়া পিতাৰ বাহিৰে কোনেও শিকাব নোৱাৰে। সেয়ে বাবাই বুজাইছে যে সেইয়া হৈছে শাৰীৰিক যাত্ৰা আৰু এইয়া হৈছে আত্মিক যাত্ৰা। ইয়াত কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ কোনো কাম নাই একো কষ্টৰ কথা নাই। বহুত সহজ হয়। তেনে শাৰীৰিক যাত্ৰা বহুত ধৰণৰ আছে। এই আত্মিক যাত্ৰা এক ধৰণৰেই আছে। এইটো হৈছে ৰাজ্য প্ৰাপ্তিৰ বাবে কৰা যাত্ৰা। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰ সন্মুখত আছে, সংসাৰখনে কিবা জানে নেকি যে তেওঁলোকে ৰাজযোগৰ যাত্ৰা কৰিছে এই পদ লাভ কৰিছে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে এওঁলোকে এই পদ কেনেকৈ লাভ কৰিছিল। কোনো ওপৰৰ পৰা নতুন আত্মাতো অহা নাই যাক ভগৱানে ৰজাৰ পদবী দি দিয়ে। নহয়। এওঁলোকক পুৰণাৰ পৰা নতুন বনোৱা হয় যাক পুনৰ উজ্জীৱন কৰা বা দেহা কল্পতৰু বোলা হয়। সেয়ে পিতাই বহি বুজায় যে এওঁলোকে আত্মিক যাত্ৰা কৰিছিল। ৰাজযোগ বলৰ যাত্ৰাৰদ্বাৰা এওঁলোক সৃষ্টি হয়। পিতাই ৰাজযোগ আৰু জ্ঞান শিকাবলৈ আহে সেয়ে এতিয়া তোমালোকৰ যাত্ৰী চলি আছে। তোমালোক বহি থাকোতে বা ইফালে সিফালে চলা ফুৰা কৰি থাকোতে, উঠোতে বহোতে যাত্ৰাতে আছা। তোমালোকে কেৱল বুদ্ধিৰ দ্বাৰা পিতাক স্মৰণ কৰা। স্মৰণৰ দ্বাৰাই বেগাই গতি কৰিব পাৰা আৰু তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হয়। যিমান সোনকালে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব সিমান সোনকালে পিতাৰ ডিঙিৰ মালা হ'ব। তোমালোকে এতিয়া সেই চাৰিধামৰ যাত্ৰা নকৰা। তেওঁলোক সকলো ভক্তিমাৰ্গৰ শাৰীৰিক তীৰ্থত যায় তাৰপৰা ঘূৰি আহি ঘৰত বিকৰ্মী হৈ পৰে। যিমান সময় যাত্ৰাত থাকে সিমান সময় নিৰ্বিকাৰী হৈ থাকে। আজিকালিতো হৰিদ্বাৰত গ'লে চাবা পাণ্ডাসকলে বহুত লেতেৰাকৈ থাকে। মানুহ যাত্ৰাত গ'লে পৱিত্ৰ থাকে আৰু তাৰ বাসিন্দা পাণ্ডাসকল অপৱিত্ৰ হৈ থাকে। তোমালোকৰ যাত্ৰা কিমান স্বচ্ছ হয়। কোনো ধৰণৰ ঠেলা হেচা আদি খাব নালাগে। বাবাই কয় মৰমৰ সন্তানসকল উঠোতে বহোঁতে চলা-ফুৰা কৰোতে কেৱল মোক মনত পেলোৱা। এইবোৰ আত্মাৰ দ্বাৰা কৈ থকা হৈছে আত্মাই এই অঙ্গৰদ্বাৰা শুনে। আত্মাই মূখৰদ্বাৰা কয়, চকুৰ দ্বাৰা দেখে। আত্মাক এই চকুৰ দ্বাৰা দেখা পোৱা নাযায়, পৰমাত্মাকো নাপায়। দুয়োকে দিব্য দৃষ্টিৰ অবিহনে দেখা পোৱা নাযায়। যেতিয়া বুজি পায় তেতিয়া কয় আমাৰ আত্মা আছে। আমাৰ আত্মাবোৰ দুখী হৈ আছে। আমাৰ আত্মাই এটা শৰীৰ এৰি আন এটা শৰীৰ লয়। আত্মাই কথা কয় নহয় জানো। পৰমাত্মাই আত্মাৰ লগত কথা পাতে - হে মৰমৰ সন্তানসকল, আত্মাসকল, এতিয়া তোমালোক মোৰ ওচৰলৈ আহিব লাগিব। মই তোমালোকক যাত্ৰা শিকাওঁ। তোমালোক পৱিত্ৰ ন'হলে মোৰ ওচৰলৈ আহিব নোৱাৰিব। আত্মা পৱিত্ৰ হয়। প্ৰথমে প্ৰথমে আত্মা সতোপ্ৰধান হয়, পিছত সতো, ৰজো তমো গুণী হয়। শৰীৰো সতো, ৰজো, তমো হয়। সতোপ্ৰধানক বগা তমোপ্ৰধানক ক'লা বুলি কয়। কিমান বুজিবলগীয়া কথা। তোমালোকে জানা যে আত্মা আৰু পৰমাত্মা বহুত দিন আতৰি আছিল.... এতিয়া আহি পুনৰ লগ পাইছে। মনুষ্য, মনুষ্যৰ লগত লগ কৰিব। আত্মা, আত্মাৰ লগত লগ কৰিব। পৰমাত্মাইও তাত মিলন কৰিব। আত্মা আৰু পৰমাত্মা

দুয়োৰে সাক্ষাৎকাৰ দিব্য দৃষ্টিৰ দ্বাৰা হয় কিয়নো তেখেত অতি সূক্ষ্ম তৰা হয়। এতিয়া এনে কোনো বিজ্ঞান-অভিমানী নাই যি কব পাৰে আত্মাৰ প্ৰৱেশ কেনেকৈ হয়। এই কথাবোৰৰ বিষয়ে তেওঁলোকৰ একো জ্ঞান নাই। অতিকৈ প্ৰিয়জন হৈছে পিতা। ভক্তিমাৰ্গত আধাকল্প ভক্তই ভগৱানক স্মৰণ কৰে। এনেকোৱা নহয় যে সকলো ভগৱান হয়। সকলো ভগৱান হ'লে ভক্তই আৰাধনা, বন্দনা, সাধনা কিয় কৰে, কিহৰ বাবে কৰে? সকলোৱে মুক্তি-জীৱনমুক্তি বিচাৰে কিয়নো ইয়াত দুখী হৈ আছে, বিচাৰে শান্তি হওঁক। কিন্তু বেচেৰাহঁতে এইটো নাজানে যে শান্তিধাম কাক কোৱা হয়, মুক্তি ক'ত হয়। এইটোও নাজানে। ক'ব লাগে বুলিয়েই কয় যে নিৰ্ৰাণ লাভ কৰিলে। কোনেও পিছে নাজানে।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল যাত্ৰাত আছা। পিতাই কয় যে সন্তানসকল চাই চিতি সম্ভালি যাত্ৰা কৰিব লাগিব। ধুমুহাটো বহুত আহিব। তোমালোকে স্মৰণ কৰাৰ চেষ্টা কৰিলে, মায়াই বুদ্ধিযোগ ভাঙি দিব। পিছত সেই অৱস্থাটো ঠাণ্ডা পৰি যায়। আনন্দ ৰহিত হৈ যায়। নহ'লেতো আনন্দ স্থায়ী হৈ থাকিব লাগে। এই চকুয়েদি সেই ৰজাপদ দেখিলে আনন্দ বৰ্তি থাকে। ইয়াত তোমালোককে বুদ্ধিযোগৰ দ্বাৰা জানা যে ৰজাৰ পদ প্ৰাপ্তি হয়। ৰজা পদ প্ৰাপ্তিৰ বাবে আমি অধ্যয়ন কৰি আছো। এই চকুৰে নেদেখা বাবে মায়াই সময়ে সময়ে পাহৰাই দিয়ে। বাবাই কৈছে যে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পদুম ফুলৰ দৰে থাকে। পুৰণা সংসাৰ, পুৰণা শৰীৰ সকলোবোৰৰ পৰা মমত্ব আঁতৰাই যোৱা। এজন পিতাক স্মৰণ কৰা। প্ৰথমে তুমি পিতাৰ ওচৰলৈ যাব লাগিব তাৰ পিছত পুনৰ নতুন পৃথিৱীলৈ আহিব লাগিব।

যেতিয়া আমি ইয়াত(সত্যযুগত) আহিম তেনে সেইটো হ'ব প্ৰালন্ধ। সেইয়া স্মৰণ নকৰিম নে। এতিয়া আমি পুৰুষাৰ্থ কৰিছোঁ ভৱিষ্যৎ প্ৰালন্ধ পাবৰ বাবে। ইয়াত মানুহে পুৰুষাৰ্থ কৰিছে ইয়াতে জীৱিকা নিৰ্বাহ অৰ্থে। আমি ভৱিষ্য জীৱিকাৰ অৰ্থে পুৰুষাৰ্থ কৰিছোঁ। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও এই পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। জ্ঞান ভালকৈ ধাৰণ কৰিব লাগে। পিছত পুৰুষাৰ্থ নকৰিলেও হব। তাত তুমি পুৰুষাৰ্থ নকৰা - প্ৰালন্ধ ভোগা। তুমি জানিছা আমি নিজৰ ভৱিষ্যত গঢ়িছোঁ তাত প্ৰালন্ধ ভোগ কৰিম। তাত মনত নাথাকিব যে আমি প্ৰালন্ধ ভুগিছোঁ - তেনে হোৱা হ'লেতো পুৰুষাৰ্থও মনত পৰিলেহঁতেন। পুৰুষাৰ্থ আৰু প্ৰালন্ধ দুয়োটাই পাহৰি যাওঁ। প্ৰালন্ধ ভোগ কৰি থাকো, অতীতৰ স্মৃতি নাথাকে। এতিয়া তুমি অতীত, বৰ্তমান ভৱিষ্যতৰ বিষয়ে জানিছা আৰু কোনে মানুহ নাই যি অতীত, বৰ্তমান ভৱিষ্যতক জানিছে। ইয়াকেই কয় ত্ৰিকালদৰ্শী।

বাবাই আত্মিক যাত্ৰা আৰু শাৰীৰিক যাত্ৰাৰ পাৰ্থক্যও ভালকৈ বুজাই দিছে। শাৰীৰিক যাত্ৰা জনমে জনমে কৰি আহিছো, এইয়া এটা জনমৰ আত্মিক যাত্ৰা। স্বৰ্গলৈ যাম - আকৌ উভতি এই মৃত্যু লোকলৈ অহা নহয়। আছা,

অতি স্নেহৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তান সকলৰ প্ৰতি মাতৃ পিতা ও বাপ দাদাৰ স্নেহ পূৰ্ণ স্মৰন আৰু সুপ্ৰভাত! আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তান সকলক নমস্কাৰ!

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ-

১) সতীত্বপ্ৰধান সন্যাসৰ দ্বাৰা আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োকৈ পৱিত্ৰ বনাব লাগে। পুৰণি পৃথিৱী আৰু পুৰণা শৰীৰৰ মোহ ত্যাগ কৰিব লাগে।

২) ত্ৰিকালদৰ্শী হৈ অতীত, বৰ্তমান, ভবিষ্যতক বুদ্ধিত ৰাখি পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। জ্ঞান ধাৰন কৰি সদাকালৰ বাবে আনন্দত থাকিব লাগে।

বৰদান- নিজৰ চেহেৰা ৰূপী দৰ্পণৰ দ্বাৰা অন্তঃশক্তিৰ সাক্ষাৎকাৰ যোগী আত্মা হোৱা।

যি মনত খেলায় তাৰ আভাষ মস্তিষ্কলৈ আহিবই। এনেকৈ নুবুজিবা যে মনততো আমাৰ বহুত কিবা আছে। কিন্তু মনৰ শক্তিৰ দৰ্পণ হ'ল চেহেৰা অৰ্থাত মুখ। যিমানেকৈ নোকোৱা যে আমাৰ যোগটো বহুত ভাল হয়, আমি সদায় আনন্দত নাচি থাকোঁ- কিন্তু চেহেৰা উদাস দেখি কোনেও বিশ্বাস নকৰিব। “পাই গ'লোঁ”- এই আনন্দৰ চমক চেহেৰাত প্ৰকাশ পাব লাগে। দুখী চেহেৰা নহয় আনন্দিত চেহেৰা দেখিব লাগে তেতিয়া কোৱা হ'ব- যোগী আত্মা।

শ্লোগান- যেতিয়া সৰল স্বভাৱ, সৰল মাতৃ কথা, সৰলতা সম্পন্ন কৰ্ম হ'ব তেতিয়া বাবাৰ নাম উজ্জ্বলাব পাৰিম।